

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci žalobce: **Společenství vlastníků domu Řižská 1492, Praha 15**, IČO: 28216784, se sídlem Praha 10 – Hostivař, Řižská 1492/1, PSČ 102 00, zastoupeného: Mgr. Martinem Smetanou, advokátem, se sídlem Praha 2, Vinohradská 404/19, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Praha 1, Mariánské náměstí 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.5.2014, č.j. **MHMP 759738/2014**,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 29.5.2014, č.j. MHMP 759738/2014, který jako odvolací orgán zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 15 ze dne 11.9.2013, č.j. ÚMČ P15 51729/2013/OUPSU/VJe, kterým byla zamítnuta žádost žalovaného o určení právního vztahu podle ust. § 142 zák.č. 500/2004 Sb., správní řád (dále rovněž „správní řád“) týkající se stavby zasklení dvou balkonů bytové jednotky č. 1492/9 v bytovém domě č.p. 1492, v katastrálním území Hostivař, Praha 10, která byla provedena na základě certifikátu autorizovaného inspektora Ing. Stanislava Líbala, č.j. Lí 10092801 ze dne 28.9.2010.

Žalobce v žalobě uvedl, že žádostí o určení právního vztahu podle ust. § 142 správního řádu se domáhal vydání deklaratorního rozhodnutí, že právo provést stavbu – zasklení

balkonů přiléhajících k bytové jednotce č. 1492/9 nikdy nevzniklo. Tento postup k ochraně svých práv zvolil s ohledem na názor Nejvyššího správního soudu vyslovený v jeho usnesení ze dne 6.9.2012, č.j. Konf 25/2012-9, podle kterého je možné se bránit vzniku práva stavby, opírajícímu se o certifikát vydaný bez splnění podmínek, postupem podle ust. § 142 správního řádu. Žádost o určení právního vztahu žalobce odůvodňoval tím, že v domě, jehož správu jako společenství vlastníků jednotek zajišťuje, došlo k neoprávněné stavbě – zasklení dvou balkonů přilehlých k bytové jednotce č. 1492/9, kterou měl provést tehdejší vlastník bytové jednotky, Ing. Z. M. v průběhu dubna 2010 s tím, že takto vlastník bytové jednotky učinil bez předchozího souhlasu žalobce, který v případě zásahu do společných částí domu vyžadoval zákon o vlastnictví bytů. Stavba – zasklení dvou balkonů - byla podle ust. § 117 zák.č.183/2006 Sb. o územním plánování a stavebním řádu (dále rovněž „stavební zákon“) ve znění účinném do 31.12.2012 oznámena příslušnému stavebnímu úřadu dne 6.10.2010, kdy s tímto oznámením byla rovněž předložena projektová dokumentace a certifikát autorizovaného inspektora Ing. Stanislava Líbala, č.j. Lí 10092801 ze dne 28.9.2010. V rozporu s ust. § 117 stavebního zákona účinném do 31.12.2012 však nebylo příslušnému stavebnímu úřadu předloženo vyjádření osob, které by byly účastníky stavebního řízení ve smyslu ust. § 109 stavebního zákona účinném do 31.12.2012, čímž tedy nebyly splněny podmínky, které zákon požadoval pro realizaci stavby na základě zkráceného stavebního řízení.

Žalobce dále namítá, že správní orgán I. stupně a ani žalovaný nepřihlédli k výše uvedeným skutečnostem, žádostí žalobce se podrobně nezabývali, ani neprováděli žádné dokazování a bez dalšího rozhodli, že se žalobci nepodařilo prokázat, že postup podle ust. § 142 správního řádu je nezbytný k uplatnění jeho práv, a to navzdory skutečnosti, že žalovaný v napadeném rozhodnutí výslovně potvrdil, že žalobce skutečně byl postupem příslušného stavebního úřadu ve zkráceném stavebním řízení (jak je popsáno výše) zkrácen na svých právech. Žalobci potom není známo, jaké další skutečnosti, než ty, co již byly v rámci správního řízení sděleny, by z jeho strany měly být tvrzeny či prokazovány k tomu, aby žalobce dokázal, že žádost podle ust. § 142 správního řádu je nezbytná k uplatnění jeho práv a poukazuje na to, že podle nejnovějšího názoru Nejvyššího správního soudu je nejvhodnějším možným prostředkem pro nápravu vad způsobených nezákonně vydaným a posléze oznámeným certifikátem autorizovaného inspektora řízení podle ust. § 142 správního řádu. Žalobce dále namítl, že nesouhlasí s názorem žalovaného, že se žalobce nemůže dotýkat stavební úprava společných částí domu, když k těmto společným částem domu nemá vlastnické ani jiné právo a je přesvědčen, že přímo ze zákona je povinen společné části domu řádně spravovat a chránit a již z toho důvodu by měl mít možnost se jménem svých členů bránit proti jednání, které tyto společné části domu znehodnocuje.

Podle žalobce zamítnutím jeho žádosti o deklaratorní určení, zda vzniklo právo stavby k předmětné stavbě, došlo k pochybení správních orgánů obou stupňů a tato pochybení ve svém důsledku znamená odepření možnosti žalobce v dané věci domáhat se svých práv a hájit zájmy svých členů, čímž byl žalobce zkrácen na svých právech. Žalobce ve své žalobě potom navrhuje, aby bylo zrušeno napadené rozhodnutí žalovaného, věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení a uloženo žalovanému nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě stručně rekapituloval průběh správního řízení a dále uvedl, že žalobce se postupem podle ust. § 142 správního řádu domáhal vydání deklaratorního rozhodnutí, jak bylo soudem popsáno výše, přičemž však žalobce podle názoru žalovaného nesplnil podmínky pro vydání takového rozhodnutí, když neprokázal, že vydání rozhodnutí je nezbytné k uplatnění jeho práv. Žalovaný dále poukázal v tomto smyslu na ust. § 142 odst. 3 správního řádu, z něhož vyplývá, že pro dané řízení platí ustanovení § 141 odst. 4 správního

řádu o dokazování pro sporné řízení, tj. že důkazní břemeno a povinnost zajišťovat podklady pro rozhodnutí leží v tomto případě zejména na žadateli, resp. na žalobci, který musí prokázat, že vydání deklaratorního rozhodnutí ve smyslu ust. § 142 správního řádu je nezbytné pro uplatnění jeho práv a dále, že pro něj je takové rozhodnutí aktuálně potřebné. Žalobce byl v řízení před orgánem I. stupně vyzván, aby prokázal skutečnost ve výše uvedeném smyslu, žalobce však k tomuto reagoval, že mu byla v předcházejícím zkráceném stavebním řízení upřena jeho práva, neboť se o stavebním záměru provést stavební úpravu spočívající v zasklení balkonů nedozvěděl a nemohl se k němu vyjádřit s tím, že tato skutečnost podle žalobce dostatečně prokazuje, že žádost o vydání deklaratorního rozhodnutí dle ust. § 142 správního řádu je nezbytná k uplatnění jeho práv. Konečně, žalovaný uvedl, že nepopírá, že došlo postupem stavebního úřadu spočívajícím v akceptaci certifikátu autorizovaného inspektora bez vyjádření osob, které by jinak byly účastníky řádného stavebního řízení, zkrácena jeho procesní práva, ovšem tato skutečnost sama o sobě nestačí pro vydání deklaratorního rozhodnutí podle ust. § 142 správního řádu, neboť ze žádosti nevyplývalo, proč je vydání takového rozhodnutí nezbytné pro uplatnění jeho práv, resp. jaké další kroky, k nimž takové rozhodnutí nezbytně potřebuje, hodlá podniknout. V neposlední řadě žalovaný zdůraznil, že žalobce nedisponuje k předmětnému bytovému domu vlastnickým či jiným právem, kterým disponují pouze vlastníci bytových a nebytových jednotek, přičemž ze spisu nevyplývá, že by tito vlastníci zmocnili žalobce k jejich zastupování a postupu podle ust. § 142 správního řádu. Stejně tak škoda, která by mohla v této souvislosti vzniknout, vzniká pouze vlastníkům bytových a nebytových jednotek, nikoli žalobci. Žalovaný potom uzavírá, že z obsahu spisu není proto zřejmé, jaká svá práva by mohl žalobce coby společenství vlastníků jednotek ve vztahu k nezákonně povolené stavební úpravě dále uplatnit, neboť ani v případném řízení o odstranění stavby by žalobce nemohl vystupovat jako účastník řízení. Závěrem navrhl, aby soud žalobu v celém rozsahu zamítl.

O podané žalobě rozhodl soud bez nařízení ústního jednání, neboť žalovaný na výzvu soudu nereagoval a žalobce výslovně uvedl, že s tímto zamýšleným postupem souhlasí (ustanovení § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správní – dále jen s.ř.s.).

Ze správního spisu předloženého žalovaným zjistil soud následující pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Z oznámení stavby posuzované autorizovaným inspektorem ze dne 5.10.2010 soud zjistil, že Ing. Z. M., nar. ..., ohlásil příslušnému stavebnímu úřadu stavební úpravu: „*zasklení dvou balkonů bytové jednotky č. 9 v 1. nadzemním podlaží bytového domu č.p. 1492 v Praze 10 bezrámovým posuvným zasklívacím systémem Balkon systém, s.r.o.*“. V oznámení je dále uvedeno, že přílohu tvoří certifikát vydaný autorizovaným inspektorem a projektová dokumentace ověřená autorizovaným inspektorem.

Z certifikátu vystaveného Ing. Stanislavem Líbalem, autorizovaným inspektorem podle stavebního zákona evid.č. 0070 ze dne 28.9.2010 soud zjistil, že byla ověřena projektová dokumentace zasklení balkonů bezrámovým systémem v bytě č. 1492/9 v kat.úz. Hostivař, Ulice Bratislavská, obec Praha, přičemž autorizovaný inspektor konstatoval, že stavba může být podle této dokumentace provedena.

Žalobce podal dne 7.8.2013 na Úřad městské části Praha 15 žádost o určení právního vztahu. Výzvou ze dne 4.7.2013, č.j. 29904/2013/OU PSU/Ire byl žalobce správním orgánem I. stupně vyzván k odstranění nedostatků žádosti o určení právního vztahu podle ust. § 142

správního řádu, spočívající v nedostatku průkazu aktivní legitimace k podání žádosti a dále k prokázání nezbytnosti pro uplatnění jeho práv.

Městská část Praha 15 – Úřadu městské části, odbor územního plánování a stavebního úřadu dne 11.9.2013, č.j. 29904/2013/OUPSU/VJe zamítla žádost žalobce o určení právního vztahu podle ust. § 142 správního řádu, kterou se žalobce domáhal určení, že nevzniklo právo provést stavbu zasklení balkonů přiléhajících k bytové jednotce č. 1492/9. Správní orgán I. stupně své rozhodnutí odůvodnil tím, že žalobce nesplnil zákonnou podmínku stanovenou v ust. § 142 správního řádu – neprokázal řádným způsobem, že určení neplatnosti právního vztahu je nezbytné pro uplatnění jeho práv. Podle závěru správního orgánu I. stupně samotná skutečnost upření práva žalobce ve zkráceném stavebním řízení nepostačuje pro vydání požadovaného deklaratorního rozhodnutí. S odkazem na ust. § 51 odst. 3 správního řádu správní orgán I. stupně neprováděl další dokazování a žádost žalobce zamítl, neboť v řízení byla zjištěna skutečnost, která znemožňovala správnímu orgánu žádosti vyhovět.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém namítal, že správní orgán I. stupně se vůbec nezabýval skutečnostmi uvedenými v samotné žádosti ani navrženými důkazy, že pochybil, když nesprávně posoudil, že žádost na určení právního vztahu neobsahuje dostatečné odůvodnění skutečnosti, zda je tato nezbytná k uplatnění práv žadatele, ačkoli žadatel předložil v řízení o této žádosti dostatek tvrzení i důkazů prokazujících opak. Podle názoru žalobce je právě upření jeho práva ve zkráceném stavebním řízení být účastníkem řízení důvodem, pro který je žádost podle ust. § 142 správního řádu nezbytná pro uplatnění jeho práv a zejména za situace, kdy podle názoru žalobce již žádnou jinou obranu proti stavbě žalobce nemá. Konečně, žalobce ve svém odvolání namítl, že názor vyslovený Nejvyšším správním soudem v jeho usnesení ze dne 6.9.2012, č.j. Konf 25/2012-9: „*Všechny další osoby (ve věcech projednávaných šlo zpravidla o opomenuté sousedy coby osoby, které by byly účastníky, kdyby se vedlo stavební řízení), které mohly být dotčeny vznikem práva stavby na základě oznámení doprovázeného certifikátem, mohou využít postup podle § 142 správního řádu*“; je nutno vykládat tak, že již takto výslovně potvrzené právo osob dotčených právem stavby na základě oznámení doprovázeného certifikátem, postačuje k prokázání toho, že žádost podle ust. § 142 správního řádu je nezbytná k uplatnění jeho práv.

O odvolání žalobce rozhodl žalovaný - Magistrát hlavního města Prahy touto žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 29.5.2014, č.j. MHMP 759738/2014 tak, že odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zrekapituloval dosavadní průběh správního řízení před správním orgánem I. stupně a konstatoval, že žádost o vydání deklaratorního rozhodnutí podle ust. § 142 správního řádu, byť by měla jinak všechny formální i obsahové náležitosti, nestačí s tím, že žadatel musí prokázat, že vydání deklaratorního rozhodnutí v určité věci je nezbytné pro uplatnění jeho práv, tedy např. pro uplatnění jeho práv v jiném stavebním řízení nebo jiném řízení před orgánem veřejné moci. Žalovaný rovněž poukázal na ust. § 142 odst. 3 správního řádu, podle kterého pro dokazování v řízení o určení právního vztahu platí obdobně ust. § 141 odst. 4 správního řádu, tj. ustanovení o způsobu dokazování ve sporném řízení, z čehož vyplývá, že důkazní břemeno a povinnost zajišťovat podklady pro rozhodnutí leží v tomto případě na žalobci jako žadateli, který musí prokázat to, že je vydání deklaratorního rozhodnutí nezbytné pro uplatnění jeho práv, což eliminuje možnou „inflaci“ deklaratorních rozhodnutí, resp. to, aby byla deklaratorní rozhodnutí vydávána „preventivně“, aniž by byla pro žadatele aktuálně potřebná. Žalovaný se potom ztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně, že žalobce jako žadatel neprokázal, že vydání požadovaného deklaratorního rozhodnutí je nezbytné pro uplatnění jeho práv. Žalovaný rovněž zdůraznil, že samotné tvrzení žadatele (žalobce), že byl

postupem stavebního úřadu v rámci zkráceného stavebního řízení omezen ve svých procesních právech, nestačí. Žalovaný k tomu dále uvedl, že žalobce jako společenství vlastníků jednotek nemá k domu č.p. 1492 v kat.úz. Hostivař žádné vlastnické ani jiné právo s tím, že tímto disponují pouze vlastníci bytových či nebytových jednotek, kterých se může stavební úprava společných částí domu spočívající v zasklení lodžií dotýkat. Žalovaný proto závěrem zhodnotil rozhodnutí správního orgánu I. stupně jako správné s tím, že správní orgán I. stupně nepochybil, když žádost o vydání rozhodnutí podle ust. § 142 správního řádu zamítl.

Městský soud v Praze přezkoumal podle ust. § 75 s.ř.s. napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná.

Přitom vycházel z následující právní úpravy:

Podle ust. § 142 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb, správního řádu (dále jen „správní řád“) : *Správní orgán v mezích své věcné a místní příslušnosti rozhodne na žádost každého, kdo prokáže, že je to nezbytné pro uplatnění jeho práv, zda určitý právní vztah vznikl a kdy se tak stalo, zda trvá, nebo zda zanikl a kdy se tak stalo.*

Podle ust. § 142 odst. 2 správního řádu: *Podle odstavce 1 správní orgán nepostupuje, jestliže může o vzniku, trvání nebo zániku určitého právního vztahu vydat osvědčení anebo jestliže může otázku jeho vzniku, trvání nebo zániku řešit v rámci jiného správního řízení.*

Podle ust. § 142 odst. 3 správního řádu: *Pro dokazování v řízení o určení právního vztahu platí ustanovení § 141 odst. 4 obdobně.*

Podle ust. § 141 odst. 4 správního řádu (viz § 142 odst. 3 správního řádu): *Ve sporném řízení vychází správní orgán z důkazů, které byly účastníky navrženy. Pokud navržené důkazy nepostačují ke zjištění stavu věci, může správní orgán provést i důkazy jiné. Neoznačí-li účastníci důkazy potřebné k prokázání svých tvrzení, vychází správní orgán při zjišťování stavu věci z důkazů, které byly provedeny. Správní orgán může též vzít za svá skutková zjištění shodná tvrzení účastníků.*

Řízení o určení právního vztahu podle ust. § 142 správního řádu je řízením o žádosti podle ust. § 44 a násl. správního řádu, přičemž se jedná o zvláštní řízení, které umožňuje správnímu orgánu vydat v pochybnostech deklaratorní rozhodnutí, zda určitý právní vztah vznikl a kdy se tak stalo, zda trvá, nebo zda zanikl a kdy se tak stalo, a to za předpokladu, že žadatel prokáže, že vydání takového deklaratorního rozhodnutí je nezbytné k ochraně jeho práv. V řízení o určení právního vztahu je uplatňován princip formální pravdy, kdy je důkazní břemeno na žadateli o určení právního vztahu. Neoznačí-li potom žadatel důkazy potřebné k prokázání svých tvrzení, může správní orgán vycházet při zjišťování stavu věci z důkazů, které byly provedeny. Aby mohl následně správní orgán posoudit, zda je vydání deklaratorního rozhodnutí nezbytné k ochraně práv žadatele, je zcela nezbytné, aby součástí žádosti o vydání takového rozhodnutí bylo tvrzení žadatele o tom, k ochraně jakých jeho konkrétních práv má požadované rozhodnutí sloužit a dále také jakými konkrétními prostředky chce žadatel za použití případného deklaratorního rozhodnutí svého záměru dosáhnout. Správní orgán není povinen, ba ani oprávněn, záměr žadatele v tomto případě samostatně dovozovat. Pokud potom tedy žadatel neuvede a nedoloží k ochraně jakých jeho práv má deklaratorní rozhodnutí sloužit a jakými prostředky chce svého záměru dosáhnout,

nemůže správní orgán ani posoudit, zda je či není vydání požadovaného deklaratorního rozhodnutí „nezbytné“ k ochraně práv žadatele, resp. zda je či není „nezbytné“ k realizaci záměru žadatele. Pokud by totiž bylo možné ochrany práva žadatele dosáhnout jiným způsobem (viz ust. § 142 odst. 2 správního řádu), správní orgán deklaratorní rozhodnutí nevydává a žádost žadatele zamítne. Žádost žadatele je třeba zamítnout rovněž v případě, kdy ani přes výzvu správního orgánu žadatel svojí žádost ve smyslu prokázání nezbytnosti vydání deklaratorního rozhodnutí nedoplní a z navržených důkazů tuto okolnost nelze mít za prokázanou. Pokud potom žadatel neoznačí důkazy k prokázání svých tvrzení, vychází správní orgán z důkazů, které byly provedeny (viz ust. § 142 odst. 3 a § 141 odst. 4 správního řádu).

Mezi stranami byla tedy sporná pouze otázka, zda se žalobci, jako žadateli, podařilo ve smyslu ust. § 142 odst. 1 správního řádu v řízení před správním orgánem prokázat, že vydání deklaratorního rozhodnutí o určení právního vztahu podle ust. § 142 správního řádu bylo nezbytné pro uplatnění jeho práv či nikoli, tj. zda byla či nebyla splněna základní zákonná podmínka pro vydání požadovaného rozhodnutí. Žalobce v tomto smyslu tvrdil, že podmínku nezbytnosti vydání deklaratorního rozhodnutí podle ust. § 142 správního řádu prokázal již samotným tvrzením, že byl zkrácen na svých právech v rámci zkráceného stavebního řízení, když mu bylo znemožněno jako účastníku řízení v něm uplatnit svá práva. Toto konstatování žalobce zopakoval správnímu orgánu I. stupně po tom, co byl správním orgánem vyzván, aby svojí žádost doplnil a prokázal nezbytnost vydání deklaratorního rozhodnutí k ochraně jeho práv. Podle žalovaného však bylo nutné prokázat, že deklaratorní rozhodnutí je nezbytné pro uplatnění dalších jiných práv přímo žalobce jako žadatele, nikoli vlastníků bytových jednotek, kteří žadateli (účastníky řízení) v rámci správního řízení nebyli a žalobce ani k podání žádosti nezmocnili a dále, že samo tvrzení o zkrácení na právech není prokázáním toho, že přímo pro žalobce je vydání deklaratorní rozhodnutí nezbytné pro uplatnění jeho práv a podle názoru žalovaného měl žalobce ve své žádosti k prokázání nezbytnosti vydání rozhodnutí uvést, jaké další, následné kroky by ve věci chtěl činit, pro které by mohlo být požadované deklaratorní rozhodnutí nezbytným podkladem.

Soud v dané věci dospěl k závěru, že žalobce skutečně nesplnil zákonné podmínky pro vydání deklaratorního rozhodnutí podle ust. § 142 správního řádu, neboť neprokázal, že vydání předmětného rozhodnutí je potřebné k uplatnění jeho práv a rozhodnutí žalovaného a stejně tak i rozhodnutí správního orgánu I. stupně je proto správné. Soud se předně ztotožnil s názorem žalovaného, že samotné tvrzení o tom, že byl žalobce zkrácen na svých právech v rámci předchozího zkráceného stavebního řízení, nemůže samo bez dalšího být dostatečným podkladem pro posouzení a prokázání, zda je či není vydání deklaratorního rozhodnutí nezbytné k ochraně práva žalobce, neboť žalovanému i správnímu orgánu I. stupně záměr žalobce zůstal, i přes výzvu správního orgánu I. stupně, utajen. Z logiky věci se sice podává, k jakému „cíli“ zřejmě žádost žalobce směřuje, nicméně tato skutečnost musí být žalobcem tvrzena a prokázána (viz ust. § 141 odst. 4 správního řádu), a to zejména proto, že obecně se může představa správního orgánu o možném dalším vhodném postupu a důvodu pro vydání deklaratorního rozhodnutí lišit od představy žadatele. Úvaha správního orgánu potom nemá směřovat k samostatnému dovozování vhodných následných kroků žadatele, ani kroků, pro které by bylo vydání deklaratorního rozhodnutí nezbytné, ale naopak má správní orgán posoudit, zda je či není vydání deklaratorní rozhodnutí nezbytné ve vztahu k žadatelem tvrzenému a prokázanému záměru směřujícímu k ochraně jeho subjektivního práva, který však v žádosti žalobce a ani v jeho dalším vyjádření nebyl uveden. Vydání deklaratorního rozhodnutí podle ust. § 142 správního řádu tedy nemá sloužit toliko jen ke konstatování, zda určitý právní vztah vznikl a kdy se tak stalo, zda trvá, nebo zda zanikl a kdy

se tak stalo, ale má být zejména nezbytným podkladem pro následné další konkrétní kroky žadatele k ochraně jeho subjektivního práva, přičemž účel vydání deklaratorního rozhodnutí musí být jasně pojmenován a musí být rovněž právně uskutečnitelný, tj. musí být zřejmé, že určitá práva konkrétnímu žadateli svědčí a musí být prokázáno, že k jejich ochraně a následným krokům ve věci je rozhodnutí podle ust. § 142 správního řádu nezbytné a že jej tedy nelze dosáhnout jinak. Toto je však povinen tvrdit a prokázat žalobce (žadatel). Nelze si vystačit pouze s konstatováním, že byl určitým způsobem žalobce na svých právech zkrácen. Žalobce nadto uvádí, že byl zkrácen na svých procesních právech, když mu bylo zamezeno uplatňovat procesní práva účastníka řízení v rámci zkráceného stavebního řízení, žádnou další újmu na svých právech žalobce netvrdil. Vzhledem k tomu, že žalobce ve své žádosti o vydání deklaratorního rozhodnutí ani neuvedl, ochrany jakých přímo jemu svědčících práv a jakým způsobem se bude nebo chce dovolávat a nedoložil žádné další důkazy k tomuto směřující, podle názoru soudu neprokázal, že vydání deklaratorního rozhodnutí podle ust. § 142 správního řádu je nezbytné k ochraně jeho práv, neboť ani soudu není zřejmé, jaká práva chce žalobce následně ve věci uplatňovat, natož že k jejich ochraně je nezbytné vydání rozhodnutí podle ust. § 142 správního řádu. Otázku „nezbytnosti“ vydání deklaratorního rozhodnutí pro uplatnění práv proto nebylo možné z obsahu žádosti žalobce vůbec posoudit. V tomto smyslu však soud zdůrazňuje, že v dané věci je rozhodné, zda přímo žadatel vůbec disponuje právy, k jejichž ochraně by bylo třeba vydání rozhodnutí podle ust. § 142 správního řádu podle jeho žádosti, neboť je povinen prokázat, že se domáhá ochrany výhradně svých subjektivních práv, nikoli práv jiných osob – např. vlastníků bytových nebo nebytových jednotek, což se žalobci v dané věci nepodařilo. Konečně, rozhodnutí o žádosti žadatele o vydání deklaratorního rozhodnutí podle ust. § 142 správního řádu nezakládá překážku věci rozsouzené a tuto žádost může podávat žalobce i opakovaně.

Soud nepřisvědčil ani námitce žalobce, že se žalovaný, ani správní orgán I. stupně nezabýval dalšími skutkovými okolnostmi tvrzenými v žádosti žalobce o vydání rozhodnutí podle ust. § 142 správního řádu, neboť správní orgán z obsahu žádosti žalobce zjistil, že nejsou splněny podmínky pro vydání požadovaného rozhodnutí, k odstranění vad žádosti správní orgán žalobce vyzval a žalobce svojí žádost v potřebném rozsahu nedoplnil, když pouze odkázal na svá původní tvrzení v žádosti. Ve svém rozhodnutí se potom správní orgán I. stupně dostatečně vypořádal s okolnostmi, pro které žádosti žalobce nevyhověl, když uvedl, jaké důvody jej vedly k zamítnutí žádosti žalobce a jakými úvahami se řídil. Stejně tak i žalovaný se v napadeném rozhodnutí dostatečným způsobem vypořádal se všemi námitkami žalobce.

Pro úplnost soud zdůrazňuje, že tímto rozsudkem v žádném případě nepopírá právo žalobce obrátit se na příslušný správní orgán s žádostí o vydání rozhodnutí podle ust. § 142 správního řádu, což bylo ostatně i konstatováno v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6.9.2012, č.j. Konf 25/2012-9, jak žalobce argumentuje v žalobě. Z předmětného usnesení, resp. právního názoru Nejvyššího správního soudu, se však nepodává, že je povinností správního orgánu vyhovět žádosti žadatele, který byl dotčen vznikem práva stavby na základě oznámení doprovázeného certifikátem, bez dalšího. V předmětné věci nadto Nejvyšší správní soud rozhodoval za účasti dotčených vlastníků bytových jednotek, nikoli společenství vlastníků jednotek jako je tomu v dané věci a za druhé konstatoval, že osoby, které by jinak byly účastníky stavebního řízení, pokud by bylo vedeno, mohou postup podle ust. § 142 správního řádu v dané věci využít. Nicméně i tito žadatelé jsou povinni bezpodmínečně vyhovět podmínkám ust. § 142 správního řádu, tj. kromě jiného i prokázat, že vydání předmětného deklaratorního rozhodnutí je nezbytné k uplatnění jejich práva, což se podle názoru soudu v dané věci žalobci nepodařilo. Přesto, jak soud již dříve uvedl, žalobci

nic nebrání v tom, aby se na správní orgán obrátil s žádostí o vydání rozhodnutí podle ust. § 142 správního řádu opakovaně a vydání rozhodnutí dosáhl tím, že potřebné okolnosti významné a zákonem výslovně požadované pro vydání rozhodnutí prokáže.

Za takto zjištěného stavu proto soud dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného netrpí žalobcem tvrzenými vadami ani jinými vadami, ke kterým by soud musel přihlédnout i bez návrhu (ust. § 76 odst. 2 s.ř.s.) a v prvním výroku tohoto rozsudku proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení podle výsledku řízení náleželo, žádné prokazatelné náklady nedoložil a nepožadoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 12. října 2015

JUDr. Hana Veberová
předsedkyně senátu